

1

Allie

Kunnen we praten?

Toe?

WTF, Allie. Ik verdien meer als dat,
na alles wat we samen hebben
meegemaakt.

Je meende het toch niet
toen je zei dat het uit was?

Geef eens antwoord, verdomme.

Blijf je me negeren? Fuck it,
kan mij het schelen.

Die zes appjes wachten op me als ik op vrijdagavond het fitness-
centrum op de campus uit loop. Ze zijn allemaal afkomstig van
Sean, sinds gisteravond mijn ex. En hoewel het me niet ontgaat
dat zijn toon verandert van smekend in pissig gaat mijn aandacht
vooral uit naar die ene grammaticale fout.

Ik verdien meer als dat.

‘Als’, niet ‘dan’. En hier kan hij de autocorrectie niet de schuld
van geven. Sean is gewoon niet een van de slimsten.

Oké, dat is niet helemaal eerlijk. Over sommige dingen weet hij
superveel. Honkbal, bijvoorbeeld. Hij schudt alle statistieken zo uit
zijn mouw, zelfs records uit de jaren zestig. Maar uit een boek leren,

dat gaat hem minder goed af. En hij kan ook niet beweren dat hij zo'n geweldig vriendje is. De afgelopen paar dagen in elk geval niet.

Het was nooit mijn bedoeling om zo'n meisje te worden dat het telkens uitmaakt en weer goedmaakt met dezelfde jongen. Ik had mezelf sterker ingeschat, maar Sean McCall is al sinds mijn eerste jaar aan Briar University mijn zwakke plek, door zijn kakkineuze knappe uiterlijk en zijn jongensachtige lach. Hij heeft zo'n leuke lach, scheef en met kuiltjes en vol beloften.

Ik kijk weer op mijn telefoon. De argwaan bekruipt me zoals de klimop over het gebouw achter me kruipt. Waar wil hij in godsnaam over praten? We hebben gisteravond al alles gezegd wat er te zeggen valt. Toen ik vlak voordat ik zijn dispuutshuis uit stormde zei dat ik er helemaal klaar mee was, meende ik dat.

Ik ben er ook klaar mee. Dit is de vierde keer binnen drie jaar dat het uit is. Dit kan ik mezelf niet blijven aandoen. Ik kan niet eeuwig blijven meedraaien in een geschifte vicieuze cirkel van vreugde en verdriet, zeker niet als degene met wie ik een leven zou moeten opbouwen niets liever wil dan me tegenhouden.

Toch doet het pijn. Het is heel moeilijk om iemand los te laten die zo lang zo'n grote rol in je leven heeft gespeeld. Het is nog veel moeilijker als die iemand jou niet los wil laten.

Met een zucht loop ik het trapje af naar het klinkerpaadje dat over de campus kronkelt. Meestal neem ik de tijd om van de omgeving te genieten – van de prachtige oude gebouwen, de smeedijzeren bankjes en de dikke bomen die schaduw bieden – maar vanavond wil ik zo snel mogelijk terug naar mijn kamer op de studentenflat, om daar de dekens over mijn hoofd te trekken en de hele wereld buiten te sluiten. En dat kan gelukkig ook, want mijn huisgenote Hannah is dit weekend weg en kan me dus geen preek geven over de emotionele gevaren van zwelgen in je eigen ellende.

Gisteravond heeft ze niet veel gepreekt. Nee, ze liet zich van haar beste kant zien en was de beste vriendin die ik me maar kon wensen. Ik ben na Sean meteen naar huis gegaan, waar Hannah in onze gedeelde woonkamer op me zat te wachten met een beker ijs, een doos tissues en twee flessen rode wijn. En ze bleef me

de halve nacht tissues aangeven en naar mijn onsamenhangende verhaal luisteren.

Het uitmaken is gewoon kut. Ik voel me mislukt. Nee, ik voel me iemand die het opgeeft. Het allerlaatste advies dat mijn moeder me voor haar dood gaf, was dat je het wat de liefde betreft nooit moet opgeven. Of nee, dat heeft ze er al lang voordat ze ziek werd bij me ingestampt. Ik ken niet alle details, maar het was bij ons thuis geen geheim dat het huwelijk van mijn ouders in al die achttien jaar een paar keer bijna op de klippen was gelopen. Maar ze hielden vol. Ze gaven niet op.

Elke keer dat ik aan de breuk met Sean denk word ik een beetje misselijk. Misschien had ik harder voor ons moeten vechten. Ik bedoel, ik weet dat hij van me houdt...

Als hij van je had gehouden, dan had hij je geen ultimatum gesteld, zegt een barse stem in mijn hoofd. *Je hebt de juiste keuze gemaakt.*

Ik herken die stem en het voelt meteen alsof mijn keel wordt dichtgeknepen. Het is de stem van mijn vader, die het altijd voor me opneemt. In zijn ogen kan ik niets verkeerd doen.

Jammer genoeg ziet Sean dat anders.

Ik ben op vijf minuten van Bristol House, waar ik een appartement met twee slaapkamers met Hannah deel, als mijn telefoon weer zoemt.

Shit. Weer een appje van Sean.

En dubbel shit, want het luidt:

Sorry dat ik je uitschold, schat.

Meende het niet.

Ben van streek.

Je bent alles voor me, dat weet je toch?

Er komt nog een appje binnen.

Ik kom na college naar je toe,
dan kunnen we praten.

Meteen blijf ik als verstijfd staan. De paniek slaat toe. Ik ben niet bang voor Sean, of ik ben in elk geval niet bang dat hij me iets aandoet. Lichamelijk dan. Ik weet dat hij me nooit zal slaan of buiten zinnen zal raken van woede. Maar ik ben bang voor zijn talent om me om te praten. Daar is hij zo goed in. Hij hoeft maar 'schatje' te zeggen en die aanbiddelijke glimlach te laten zien, en ik ben om.

Woede, angst en ergernis vechten om voorrang nu ik zijn appjes opnieuw lees. Hij bluft. Hij zou nooit zomaar onuitgenodigd langskomen, of wel soms?

Fuck fuck fuck.

Met trillende vingers zoek ik Hannahs nummer op. De telefoon gaat twee keer over en dan hoor ik de geruststellende stem van mijn beste vriendin. 'Hé, hoe is het? Alles goed?'

Op de achtergrond hoor ik zachtjes anderen praten. Die vrouwenstem, dat is Grace Ivers, de vriendin van Logan. Dat betekent dat Hannah en Garrett al onderweg zijn naar Boston voor hun weekendje weg. Ze vroeg of ik meeding, maar ik heb nee gezegd omdat ik geen zin had om het vijfde wiel aan de wagen te zijn. Twee smoorverliefde stelletjes en ik? Nee, bedankt.

Inmiddels wens ik dat ik wel ja had gezegd, want nu zit ik het hele weekend in mijn uppie en Sean wil praten.

'Sean komt vanavond langs,' flap ik eruit.

Hannah hapt naar adem. 'Wat? Nee! Waarom heb je ja -'

'Dat heb ik niet! Hij vroeg niet eens of het oké was. Hij appte alleen maar dat hij langskomt.'

'Wat een eikel.' Ze klinkt net zo nijdig als ik me voel.

'Zeg dat wel.' Mijn paniek neemt toe. 'Ik kan hem niet zien, Han. Het is nog veel te vers. Als hij langskomt, eindigt het er misschien mee dat ik het weer met hem probeer.'

'Allie...'

'Wat denk je, als ik nu alle lichten uitdoe en de deur op slot, zal hij dan denken dat ik niet thuis ben en weer weggaan?'

'Sean? Nee, die blijft eerder de hele avond voor de deur zitten wachten.' Hannah vloekt. 'Weet je, ik had nooit weg moeten gaan. Wat maakt het uit dat de Bruins spelen, ik had bij jou moeten

blijven. Wacht even, dan zeg ik tegen Garrett dat hij om moet keren en –'

'Niet doen,' onderbreek ik haar. 'Je gaat niet vanwege mij je weekendje afzeggen. Dit is je laatste kans om iets leuks te doen.'

Hannahs vriend is de aanvoerder van het ijshockeyteam van Briar, dus nu het seizoen weer is begonnen puilt zijn agenda uit van de trainingen en de wedstrijden. Hannah kan hem daardoor veel minder vaak zien en ik wil niet degene zijn die een zeldzaam vrij weekend voor die twee verknalt.

'Ik wil gewoon wat goede raad.' Ik slik moeizaam. 'Kun je me alsjeblieft vertellen wat ik moet doen? Tracy vragen of ik bij haar op de kamer mag slapen?'

'Nee, je moet niet in Bristol zitten als Sean door de gangen zwerft. Misschien kan Megan... O nee, wacht, haar nieuwe vriend is dit weekend hier. Ze willen vast geen bezoek.' Hannah klinkt nadenkend. 'En Stella?'

'Die is vorige week bij Justin ingetrokken. Die willen echt niet dat er opeens een logee voor de deur staat.'

'Momentje.' Weer een lange stilte. Ik hoor de gedempte stem van Garrett, maar ik kan niet verstaan wat hij zegt. Dan komt Hannah weer aan de lijn. 'Garrett zegt dat je dit weekend bij hem thuis kunt slapen. Dean en Tuck zijn allebei thuis, dus als Sean erachter komt dat je daar zit, zorgen zij er wel voor dat hij oprot.' Op de achtergrond klinken weer stemmen. 'Je kunt Garretts kamer nemen,' voegt ze eraan toe.

Nu word ik overvallen door besluiteloosheid. Ik bedoel, dit is belachelijk. Ik kan gewoon niet geloven dat ik me door Sean uit mijn eigen studentenflat laat verjagen, maar ik zie nu al voor me dat hij op de deur staat te bonken. Of erger nog, dat hij die scène uit *Say Anything* gaat naspelen en met een boombox komt aanzetten. O nee, stel dat hij dat liedje van Peter Gabriel laat horen? Dat vind ik zo'n rotnummer.

'Zeker weten dat het oké is?' vraag ik.

'Heel zeker. Logan appt nu Dean en Tucker om te zeggen dat je eraan komt. Je bent altijd welkom.'

Langzaam voel ik de opluchting door me heen gaan, al gaat die vergezeld van enig schuldgevoel. 'Kun je me even op handsfree zetten? Ik wil Garrett graag spreken.'

'Tuurlijk, momentje.'

Een tel later klinkt de diepe stem van Garrett aan de andere kant van de lijn. 'Er liggen schone lakens in de linnenkast en misschien moet je je eigen kussen meebrengen. Wellsy vindt die van mij veel te zacht.'

'Die zijn ook te zacht,' protesteert Hannah. 'Alsof je op een natte marshmallow slaapt.'

'Alsof je op een donzig wolkje slaapt,' verbetert Garrett. 'Geloof me, Allie, mijn kussens zijn super. Maar breng voor de zekerheid toch maar je eigen kussen mee.'

Ik lach. 'Bedankt voor de tip. Maar vind je het echt wel goed? Ik wil me niet opdringen.'

'Het is prima, lieverd. Kijk Tuck maar lief aan met die grote blauwe ogen van je, dan kookt hij vast iets lekkers voor je. O, en Logan heeft Dean geappt dat-ie je niet mag versieren, dus je hoeft niet bang te zijn dat hij ranzig gaat zitten doen.'

Ja, vast. Dean Heyward-Di Laurentis is de grootste versierder op aarde. Elke keer dat ik hem zie, probeert hij me uit de kleren te krijgen. En daar kan ik me niet eens geveleid door voelen, want dat probeert hij bij echt iedereen.

Maar ik maak me geen zorgen. Ik kan Dean wel aan, en Tucker is vast een goede buffer tussen mij en zijn chronisch geile huisgenoot.

'Ik vind dit echt te gek van je,' zeg ik tegen Garrett. 'Je houdt wat van me tegoed.'

'Welnee.'

Hannah mengt zich weer in het gesprek. 'App me als je daar bent, oké? En daarna zet je je telefoon uit, zodat Sean je niet langer kan lastigvallen.'

Zei ik al dat ik dol ben op mijn beste vriendin?

Ik hang op en voel me meteen stukken beter. Het is waarschijnlijk wel slim om het weekend ergens anders door te brengen. Er even tussenuit, een kans om mijn hoofd leeg te maken en nieuwe

plannen te smeden. En met Tucker en Dean in de buurt kom ik niet in de verleiding om Sean te bellen. Deze keer moet uit ook echt uit zijn. Geen contact meer, in elk geval niet de komende paar weken. Of maanden. Of jaren.

Eerlijk gezegd weet ik niet hoe ik hier doorheen moet komen. Ik heb jaren van die jongen gehouden. En Sean heeft zijn goede kanten. Al die keren dat hij met soep voor de deur stond toen ik ziek was. En die keer dat –

Pas op, dreigende terugval!

Er gaat een alarm af in mijn hoofd dat me op mijn stomiteit wijst. Nee, dat gaan we dus niet doen. Het maakt niet uit dat hij ook lief kon zijn. Gisteravond bleek wel dat hij ook heel goed níet lief kon zijn.

Ik recht mijn schouders en ga sneller lopen, vastbesloten om me aan mijn strategie te houden. Het is uit tussen Sean en mij. Ik mag hem niet meer zien of appen of andere dingen doen die me bij hem in de buurt brengen.

Dag één van mijn Sean-vrije bestaan is officieel begonnen.

Dean

Het is vrijdagavond en ik lig uitgesmeerd op de bank van een biertje te nippen terwijl twee blonde meisjes – twee erg geile, erg naakte blonde meisjes – hier in mijn woonkamer met elkaar zitten te tongen. Wat heb ik toch een geweldig leven.

‘Beste avond aller tijden,’ merk ik lijsig op, met mijn blik gericht op Kelly’s handen die naar Michelles pronte tietjes glijden. Kelly knijpt er even in en ik kreun. ‘Hé, het is nog leuker als jullie bij mij komen zitten.’

Ze maken zich hijgend van elkaar los en kijken lachend mijn kant op. ‘O ja? Waarom zouden we?’ vraagt Kelly plagerig.

Ik trek een wenkbrauw op en steek mijn hand uit naar mijn keiharde pik. Langzaam maak ik een pompende beweging. ‘Hierom, misschien?’